

Arrest

nr. 346 317 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. H.G. SOETAERT
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 oktober 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 november 2025 met refertenummer 133594.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T.H.G. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam als minderjarige toe op het Belgische grondgebied en werd op 2 juni 2014 in het bezit gesteld van een A-kaart in het kader van gezinshereniging met zijn vader op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 mei 2019 stelde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Asiel en Migratie vast dat verzoeker niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet, waarna hem een nieuw verblijf werd toegekend, jaarlijks verlengbaar, in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

1.3. Verzoeker liep tussen 2017 en 2024 verschillende politionele en correctionele veroordelingen op.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 13 oktober 2025 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker werd hiervan op 30 oktober 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Naam: E.(…) Y.(…)

Voorna(a)m(en): M.(…)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet, of Vw), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Betrokkene diende als minderjarig kind een aanvraag in voor gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 en verkreeg verblijf op basis van gezinshereniging met zijn vader. Hij werd op 21/11/2013 heeft de betrokkene een bijlage 15bis verkregen, op 09/04/2014 een attest immatriculatie, op 21/05/2014 een bijlage 15 en op 02/06/2014 een A-kaart, allen in het kader van gezinshereniging volgens artikel 10 met zijn vader mnr. Y.(…) D.(…) (RR. (…), hierna de referentiepersoon), hierna jaarlijks verlengbaar. Op 06/05/2019 stelde onze dienst vast dat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd hem een nieuw verblijf toegekend op 06/05/2019, met geldigheid 21/05/2020, hierna jaarlijks verlengbaar in toepassing van het artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980.

Op 10/05/2021 heeft de betrokkene volgende documenten overgemaakt voor de verlenging van zijn verblijfskaart van beperkte duur:

-het geregistreerde huurcontract op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote

-attest van geen OCMW-steun dd. 20/04/2021 op naam van de betrokkene

-2 sollicitaties overgemaakt , één van de maand maart 2021 en de maand april 2021 op naam van de betrokkene

-attest van Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen dd. 25/03/2021, waarin wordt bevestigd dat de referentiepersoon, zijn echtgenote, hun kind (Y.(…) A.(…) S.(…) (…)) en de betrokkene zijn aangesloten bij de mutualiteit

-een niet-blanco uittreksel uit het strafregister dd. 28/04/2021 op naam van de betrokkene met volgende straf: op datum van 11/10/2017 Correctionele Rechtbank Oost-Vl. Afd. Dendermonde

- Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (2)

Afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is” – gevangenisstraf 2 jaren met probatie-uitstel 5 jaren

Op 13/09/2021 werd een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht, omdat er geen bewijs van inkomsten was overgemaakt. In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat, op basis van de voorgelegde documenten, niet aan de voorwaarden voor verblijfsmachtiging werd voldaan, en dat onze dienst overweegt om de machtiging tot verblijf te beëindigen. Dit werd op 18/09/2021 door de betrokkene betekend. Verder bevatte onze instructie volgende: “In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België: 1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10,§1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

Als reactie op ons hoorrecht van 13/09/2021 werden aanvullende stukken overgemaakt op 18/06/2021, 29/09/2021, 13/10/2021, 17/11/2021, 25/02/2022 en op 17/08/2022:

-uit een brief van de Lokale Politie dd. 25/09/2021 blijkt dat de betrokkene en zijn zus verklaard hebben, dat hun vader in Juni 2021 is overleden

-verklaringen van de familieleden en kennissen

-brief van de advocaat van de betrokkene dd. 13/10/2020

-arbeidscontracten S.(…) en B.(…) dd.28/02/2022 op naam van de betrokkene

-zes foto's van sportactiviteiten, samen met een verklaring van de voorzitter van VZW B. d.d. 20/05/2019, waarin wordt bevestigd dat betrokkene wekelijks drie keer deelneemt aan de bokstrainingen

-overlijdensakte van de referentiepersoon, opgemaakt op 10/06/2021

-kopie van de voor- en achterkant van het Belgische identiteitsbewijs op naam van mvr. B.(...) K.(...) J.(...)

(...), alsook de meldingsfiche van de voorgenomen erkenning door de betrokkene

Uit het administratief dossier blijkt dat hij strafbare feiten heeft gepleegd. Daarnaast blijkt uit het verdere nazicht dat de politie inmiddels de volgende processen-verbaal heeft opgesteld:

- DE.45.LC/... : Verdachte handelingen
- DE.11.LD/... : Afpersing
- DE.45.LB/... : Verdachte handelingen
- DE.60.LE/... : Drugs / verkopen
- DE.36.LD/... : Gewone diefstal
- DSBS/.... : Geen misdrijf: probatiemaatregelen
- DE.10.LD/... : Vereniging van misdadigers
- DE.11.LB/... : Zware diefstal
- DE.60.LD/... : Drugs / bezit
- DE.36.LD/... : Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – bezit
- DE.50.LD/... : Opzettelijke vernielingen
- DE.54.LD/... : Smaad
- DE.43.LD/... : Bedreiging met bevel of voorwaarde
- DE.43.LD/... : Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- DE.10.LD/... : Vereniging van misdadigers
- DE.43.LD/... : Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- IPB/... : Geen misdrijf: altem. maatregelen voorlop. hechtenis
- IPB/... : Geen misdrijf: altem. maatregelen voorlop. hechtenis
- IPB/... : Geen misdrijf: elektronisch toezicht
- IPB/... : Geen misdrijf: altem. maatregelen voorlop. hechtenis

Om deze redenen startte onze dienst op 14/11/2023 een nieuw onderzoek in de vorm van een hoorrecht, waarbij aan betrokkene werd meegedeeld dat er een onderzoek werd opgestart naar de mogelijke beëindiging van zijn machtiging tot verblijf. Meer specifiek bevatte onze instructie de volgende informatie: In artikel 21 van de wet van 15/12/1980 staat het volgende: De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, beëindigen en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verder bevatte dit hoorrecht ook onderstaande informatie: “In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 23 §2 van de wet van 15/12/1980 waarin staat: “Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familielieden”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”

Deze instructie werd betekend door de betrokkene op 01/12/2023.

In navolging van onze instructie van 14/11/2023, heeft onze dienst volgende stukken ontvangen op 21/12/2023, 06/03/2024, 01/07/2024, 23/07/2024, 05/08/2024 en op 20/09/2024:

-een niet-blanco uittreksel uit het strafregister dd. 14/11/2023 op naam van de betrokkene met volgende straf: op datum van 11/10/2017 Correctionele Rechtbank Oost-Vl. Afd. Dendermonde

- Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (2)

Afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is” – gevangenisstraf 2 jaren met probatie-uitstel 5 jaren. Herroeping van probatieuitstel op gevangenisstraf C. Oost-Vlaanderen afd. Dendermonde 21/12/2021, bevestigd door Hof van Beroep Gent 24/05/2022

- 17/02/2020 Correctionele Rechtbank Oost-Vl. Afd. Dendermonde – vonnis bij verstek – Verzet ongedaan verklaard bij vonnis 22/03/2021. Verboden wapen(s) – gevangenisstraf 3 maanden, geldboete 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR) - (vervangende gevangenisstraf: 1 maand)

- 25/01/2022 Politie rechtbank Oost-Vl. Afd. Dendermonde, vonnis bij verstek. Geen houder geldig rijbewijs. Geldboete 200,00 EUR (x 8 = 1600,00 EUR) – (vervangend rijverbod : 60 dagen). Verlies van recht tot sturen 30 dagen van alle categorieën – met examen(s) : theoretisch-praktisch-medisch-psychologisch

- 01/06/2022 Correctionele Rechtbank Oost-Vl. Afd. Dendermonde – verdovende middelen/psychotropen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning (2). Verdovende middelen/psychotropen : bezit: aanschaffing / aankoop : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (2) – Werkstraf 180 uren (vervangende gevangenisstraf :

18 maanden). Geldboete 1.000,00 EUR (x 8 = 8.000,00 EUR) – (vervangende gevangenisstraf : 2 maanden)

-geboorteakte van E.(...) Y.(...) M.(...) (...). Kind van betrokkene en mvr. B.(...) K.(...) J.(...)

-één foto van betrokkene met zijn kind en één foto van betrokkene samen met zijn partner en kind

- attest van Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen dd. 21/09/2023 en 14/12/2023, waarin wordt bevestigd dat de betrokkene is aangesloten bij de mutualiteit
- arbeidscontracten op naam van de betrokkene
- loonfiches voor de periode 06/2023 tot en met 11/2023 op naam van de betrokkene
- het huurcontract op naam van de referentiepersoon en zijn partner
- een attest van het SEPA-mandaat voor Europese domiciliëring van Amnesty International en een attest van Amnesty International d.d. 31/03/2022, waaruit blijkt dat betrokkene heeft ingestemd met een maandelijkse donatie van 10 euro
- BHS – algemene informatie over sikkcelziekte voor artsen die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de aanvragen van verhoogde zorgtoeslag
- medische verslagen dd. 17/03/2022, dd. 16/06/2023, dd. 26/06/2023, dd. 17/07/2023, dd. 17/10/2023, dd. 27/10/2023, dd. 30/10/2023, dd. 06/11/2023, dd. 14/11/2023 en van 24/06/2024 op naam van E.(...) Y.(...) M.(...)
- huwelijksuitnodiging op naam van de betrokkene en zijn partner
- verklaringen van betrokkene, familieleden en kennissen, alsook de verklaring van dokter V.(...) A.(...), d.d. 24/06/2024
- drie rekeninguittreksels op naam van de moeder van de betrokkene, waaruit blijkt dat zij de huur heeft betaald
- kopie van het national paspoort van Congo (Dem. Rep.) op naam van de betrokkene
- attest van het UZ Brussel dd.03/09/2024, waarin wordt verklaard dat mvr. B.(...) K.(...) J.(...) zwanger is -zes foto's van de betrokkene en zijn partner met familie, vrienden, kennissen?
- overeenkomst inhoudende een tijdelijke verkoopbelofte dd. 27/08/2024 op naam van de betrokkene en zijn partner -huurovereenkomst dd. 27/08/2024 op naam van de betrokkene en zijn partner

Tot op heden heeft onze dienst geen bijkomende documenten ontvangen. Na de betekening van onze instructie in de vorm van hoorrecht van 14/11/2023 zijn, naast de reeds vermelde stukken, geen aanvullende documenten ingediend. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

Uit raadpleging van de databanken blijkt dat betrokkene opnieuw in aanraking is gekomen met de politiediensten, wat heeft geleid tot de opmaak van een proces-verbaal met notitienummer DE.92.LD/... Daarnaast werd een nieuw vonnis uitgesproken betreffende deze feiten. Op 21/02/2024, Politierechtbank Halle – sturen tijdens verval: geen houder van een geldig rijbewijs (herhaling), sturen zonder onderzoek. Werkstraf van 100 uren (vervangende geldboete: €500,00 x 8 = €4.000,00). Verlies van het recht tot sturen van alle categorieën gedurende 4 maanden, inclusief theoretisch, praktisch, medisch en psychologisch examen

De reeks proces-verbalen toont aan dat betrokkene door de jaren heen herhaaldelijk in aanraking kwam met de politiediensten. Dat hij meerdere gedragingen heeft gesteld die strijdig zijn met de openbare orde, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgelegde uittreksels van het strafregister, het administratief dossier en de uitgesproken vonnissen.

De eerste contacten dateren uit de minderjarige leeftijd, met verschillende pv's waaronder notitienummer DE.43.LD/... voor opzettelijke slagen en/of verwondingen (jeugddossier), welke zonder gevolg werden geklasseerd wegens specifieke omstandigheden. Ook notitienummer DE.43.LD/... betrof opzettelijke slagen en/of verwondingen en bedreiging met bevel of voorwaarde (jeugddossier), waarin betrokkene niet werd opgenomen. Notitienummer DE.10.LD/... voor vereniging van misdadigers (jeugddossier) werd eveneens zonder gevolg geklasseerd gezien de jeugdige leeftijd.

Voor de volgende proces-verbalen met notitienummers IPB/..., IPB/... en IPB/... werden geen misdrijven vastgesteld; er werden alternatieve maatregelen genomen, zoals voorlopige hechtenis. Voor notitienummer IPB/... werd geen misdrijf vastgesteld en werd elektronisch toezicht opgelegd.

Verder werd pv DE.50.LD/... voor opzettelijke vernielingen zonder gevolg geklasseerd onder prioritaire voorwaarde. Ook pv DE.60.LD/... voor drugsbezit werd zonder gevolg geklasseerd onder dezelfde voorwaarde.

In 2017 werden de volgende proces-verbalen opgemaakt met notitienummers DE.10.LD/... (vereniging van misdadigers), DE.11.LB/... (zwarte diefstal) en DE.36.LD/... (bezit van wapen, munitie, onderdelen en toebehoren).

Op 11/10/2017 werd door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, een vonnis uitgesproken betreffende gepleegde feiten onder 'FEIT B' door betrokkene. De tenlastelegging luidde onder andere dat hij "Als dader, mededader, meer bepaald door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, door enige daad tot uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld, aangepakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het plegen van het feit rechtstreeks te hebben uitgelokt. Een zaak die hem niet toebehoorde, bedrieglijk te hebben weggenomen

door middel van geweld of bedreiging, met de verzwarende omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was.”

Specifiek betrof het:

B1: diefstal van een Samsung Galaxy A3 en €20 (notitienummer HV.11.LC....)

B2: diefstal van een Galaxy S6 Age+ en een horloge Rodina (OU.11.L5....)

B3: diefstal van een Samsung Galaxy S5, Asus laptop, Argenta bankkaart, Sony Playstation 4 met twee joysticks, een Samsung Galaxy 5J, BNP Paribas Fortis bankkaart, een iPhone 5S en een Galaxy Ace4 (DE.11.LB.... – DE.11.LB....)

De rechtbank verklaarde betrokkene schuldig aan deze feiten en veroordeelde hem tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar, met toepassing van artikel 65, 1e lid van het strafwetboek. Daarnaast verleende de rechtbank probatie-uitsel voor de volledige straf, behoudens de reeds ondergane hechtenis, voor een periode van vijf jaar, onder de voorwaarde dat betrokkene geen strafbare feiten pleegt.

Op 22/10/2019 sprak dezelfde rechtbank een vonnis uit over de burgerlijke belangen, waarbij M.(...) E.(...) Y.(...) samen met de twaalfde verweerder werd veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van €1.220,00, te vermeerderen met vergoedende intresten en wettelijke rente vanaf 24/03/2017 tot heden, plus moratoire (gerechtelijke) intresten op de hoofdsom en de intussen vervallen intresten.

Op 21/12/2021 heeft de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, een vonnis uitgesproken. De beklaagde werd door het vonnis van de correctionele rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 11/10/2017 veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf, behoudens de reeds ondergane hechtenis. Daarbij verbond hij zich tot naleving van de probatievoorwaarden die bij deze beslissing werden opgelegd. De beklaagde heeft deze voorwaarden echter niet nageleefd, waardoor het probatieuitstel werd herroepen. Tegen deze beslissing werd op 20/01/2022 hoger beroep ingesteld. In het arrest van 24/05/2022 bevestigde het Hof van beroep Gent, afdeling correctionele zaken, het bestreden vonnis van 21/12/2021. In dit arrest werd benadrukt dat betrokkene geen ernstige invulling heeft gegeven aan de opgelegde probatievoorwaarden en dat de begeleiding moeizaam verliep. Tevens werd vastgesteld dat hij de geboden kansen niet heeft gegrepen, aangezien hij geen fundamentele gedragswijzigingen heeft doorgevoerd en zijn medewerking niet stipt nakam. Daarnaast is er een vonnis van 25/01/2022 van de politierechtbank, waarin hij werd veroordeeld voor sturen zonder rijbewijs. Ook hierbij werd niet voldaan aan de voorwaarde om geen strafbare feiten te plegen (feiten van 6/12/2020).

Het proces-verbaal met notitienummer DSBS/... werd zonder vaststelling van misdrijf geklasseerd onder probatiemaatregelen.

Op 4/09/2018 sprak de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, een vonnis uit tegen L.(...) M.(...) C.(...), een andere beklaagde. In dit vonnis wordt een vechtpartij beschreven tussen twee rivaliserende stadsbendes, ‘Squad 94’ en ‘Squad 95’. Onze betrokkene E.(...) Y.(...) M.(...) wordt genoemd omdat hij een filmpje van de vechtpartij zou gemaakt hebben en vermoedelijk ook zelf deelnam als lid van ‘Squad 94’. Hoewel E.(...) Y.(...) M.(...) in dit vonnis niet als verdachte wordt aangemerkt, staat vast dat zijn naam opnieuw opduikt binnen een milieu dat onrust veroorzaakt en de openbare orde verstoort.

Het proces-verbaal met notitienummer DE.36.LD/... betreffende gewone diefstal werd zonder gevolg geklasseerd.

Op 17/02/2020 heeft de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, een vonnis uitgesproken betreffende de tenlastelegging van verboden wapens – door aard van het wapen (notitienummer DE.36.LD/...). Het betrof bezit van een verboden wapen, namelijk een boksbeugel (artikelen 3§15°, 8, 23, 24, 25 en 26 van de Wapenwet). Op 27 april 2017 verleenden verbalisanten bijstand bij een huiszoeking op het adres van de beklaagde, waarbij in zijn kamer de boksbeugel werd gevonden. De beklaagde verklaarde de boksbeugel te hebben gevonden, maar kon niet aangeven wanneer. De aangeboden minnelijke schikking werd niet betaald. Gezien de materiële vaststellingen, de verklaringen van de beklaagde en het aantreffen van het wapen, alsook het ontbreken van betwisting wegens verstek van de beklaagde, werden de feiten voldoende bewezen verklaard. De rechtbank veroordeelde de beklaagde voor deze feiten tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van honderd euro, vermeerderd met 70 opdecimen (x8) tot 800 euro, met een vervangende gevangenisstraf van één maand. Op 22/03/2021 sprak de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, een vonnis uit betreffende het verzet tegen het verstekvonnis van 17/02/2020. De rechtbank verklaarde het aangetekend verzet van de verzetdoende partij onontvankelijk.

Op 07/12/2020 werd door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen een bevel tot aanhouding uitgevaardigd betreffende het proces-verbaal met notitienummer DE.60.LE/.... Hierin wordt aangegeven dat de betrokkene, hoewel hij aanvankelijk tegenover de politie en het gerecht zijn betrokkenheid bij de feiten ontkende, uiteindelijk bekentenissen aflegde. Hij gaf toe benaderd te zijn door Albanezen om in ruil voor 500 euro per keer drugs over de gevangensmuur te gooien.

De tenlastegelegde feiten, waarvoor ernstige aanwijzingen van schuld bestaan, wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut beschermd moet worden. Deze feiten zijn ernstig. Druggebruik veroorzaakt ernstige schade aan de fysieke en psychische gezondheid van gebruikers en brengt een grote maatschappelijke kost met zich mee: verslaafden moeten behandeld worden, verliezen hun werk, raken in financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun verslaving te financieren. Door verdovende middelen over de gevangensmuur te gooien of te laten gooien, heeft de betrokkene niet

alleen het druggebruik van de 'gedetineerde bestemming' in stand gehouden, maar ook afbreuk gedaan aan het overheidsbeleid dat gericht is op drugvrije gevangenissen – een beleid dat handenvol geld kost. Dit alles gebeurde met schijnbaar gemak, waarbij de betrokkene enkel in eigen belang handelde en geen rekening hield met het maatschappelijk belang, waardoor hij feiten pleegde die de openbare orde aantasten. Op 1 juni 2022 werd in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie correctionele rechtbank, een vonnis uitgesproken. Hierin staat dat de betrokkene, zoals ook bij de onderzoeksrechter verklaard en hierboven besproken, in ruil voor geld drugs over de gevangenismuur heeft gegooid. De eerste keer was op 22 november 2020, de tweede keer op de dag van de betrapping door de politie. Het vonnis vermeldt bovendien dat de betrokkene eerder werd veroordeeld voor diefstal met geweld, afpersing en inbreuken op de wapenwet. "Ingevolge het vonnis van deze rechtbank van 11/10/2017, dat volgens het strafregister kracht van gewijsde heeft bekomen, bevindt deze beklaagde zich in staat van wettelijke herhaling."

De rechtbank veroordeelde betrokkene tot een werkstraf van 180 uren en een geldboete van 1.000 euro, verhoogd met 70 opdecimen (x8) tot 8.000 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden. Daarnaast werd een gevangenisstraf van 18 maanden opgelegd voor het geval de werkstraf niet wordt uitgevoerd.

Vonnis van 21/02/2024, Politierechtbank Halle, betreffende de betekening van het verval van het rijbewijs.

A. "terwijl hij veroordeeld was bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Politierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde op 25 januari 2022, tot een vervallenverklaring van het recht een voertuig of een luchtschip te besturen, een rijdier te geleiden, of een bestuurder te begeleiden met het oog op de scholing, namelijk, voor een duur van 30 dagen, waarvan de kennisgeving aan hem is gedaan overeenkomstig artikel 40 van de Wegverkeerswet op 8 april 2023, om in te gaan op 17 april 2023, op een openbare plaats een voertuig, of een luchtschip te hebben bestuurd, een rijdier te hebben geleid of een bestuurder te hebben begeleid met het oog op de scholing, namelijk, behorende tot een van de categorieën waarop de beslissing van de vervallenverklaring slaat. (art. 48 lid 1, 1° van de Wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer) - met de omstandigheid dat betrokkene, binnen drie jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan en waarin hij op 25 januari 2022 door de Politierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeeld werd met toepassing van de artikelen 29 §1 lid 1, 29 §3 lid 3, 30 §§1, 2 of 3, 33 §§1 of 2, 34 §2, 35, 37, 37bis §1, 48 of 62bis van de Wegverkeerswet, of artikel 22 van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, één van deze bepalingen opnieuw heeft overtreden

(art. 38§6 lid 1 van de Wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer)."

B. "op de openbare weg een motorvoertuig te hebben bestuurd van de categorie bedoeld in de beslissing van vervallenverklaring, of een bestuurder te hebben begeleid met het oog op de scholing, zonder het krachtens artikel 38 §3 van de Wegverkeerswet voorgeschreven onderzoek, tegen hem uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Politierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde op 25 januari 2022, met goed gevolg te hebben ondergaan. (art. 38 §3 en 48 lid 1, 2° van de Wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer) - met de omstandigheid dat betrokkene, binnen drie jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan en waarin hij op 25 januari 2022 door de Politierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeeld werd met toepassing van de artikelen 29 §1 lid 1, 29 §3 lid 3, 30 §§1, 2 of 3, 33 §§1 of 2, 34 §2, 35, 37, 37bis §1, 48 of 62bis van de Wegverkeerswet, of artikel 22 van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, één van deze bepalingen opnieuw heeft overtreden (art. 38§6 lid 1 van de Wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer)."

C. als bestuurder van een motorvoertuig op de openbare weg, het voertuig te hebben bestuurd zonder houder te zijn van het rijbewijs vereist voor het besturen van dat voertuig, of van het als zodanig geldend bewijs. (art. 21 en 30 §1, 1° van de Wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer, art. 3 van het KB van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs) - met de omstandigheid dat betrokkene zich in staat van herhaling bevindt door de overtreding te hebben begaan binnen drie jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan en waarin hij op 25 januari 2022 door de Politierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeeld werd met toepassing van de bepalingen van artikel 30 §1, §2 of §3 van de Wegverkeerswet. (art. 30 §4 van de Wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer) - met de omstandigheid dat betrokkene, binnen drie jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan en waarin hij op 25 januari 2022 door de Politierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeeld werd met toepassing van de artikelen 29 §1 lid 1, 29 §3 lid 3, 30 §§1, 2 of 3, 33 §§1 of 2, 34 §2, 35, 37, 37bis §1, 48 of 62bis van de Wegverkeerswet, of artikel 22 van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, één van deze bepalingen opnieuw heeft overtreden (art. 38§6 lid 1 van de Wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer)."

De rechtbank heeft in haar vonnis beslist dat de tenlasteleggingen A, B en C bewezen zijn en uit dezelfde misdadige opzet voortkomen. Daarom legt de rechtbank voor deze tenlasteleggingen gezamenlijk slechts één

straf op, namelijk de zwaarste. Betrokkene is veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren en het verval van het recht om alle motorvoertuigen te besturen voor een periode van vier maanden. Het herstel van het recht om te sturen is afhankelijk gesteld van het slagen in een theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en psychologisch onderzoek.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

In 2024 werd opnieuw een proces-verbaal opgemaakt betreffende de betekening van het verval van het rijbewijs. Het herhaaldelijk plegen van feiten die de openbare orde verstoren over meerdere jaren wijst op een patroon van recidive. Betrokkene vormt daarmee een blijvend gevaar voor de samenleving. Bij de beoordeling van een bedreiging voor de openbare orde wordt rekening gehouden met de aard en ernst van de feiten, het aantal overtredingen en de veroorzaakte schade. Zijn gedrag staat haaks op wat van een verantwoordelijke burger verwacht mag worden. Gezien het structurele karakter van zijn gedragingen en de recente feiten, bestaat er een reëel risico op nieuwe strafbare feiten. Ondanks meerdere veroordelingen toont betrokkene geen terughoudendheid en stelt hij opnieuw gedragingen die de maatschappij schaden.

Hoewel het parket sommige dossiers om opportunititsredenen heeft geseponeerd, sluit dit onze dienst niet uit om verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen, ook voor zaken die niet worden vervolgd (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het moment van de beslissing staat een beoordeling van schending van de openbare orde niet in de weg. Het recente karakter van de feiten en het lakse gedrag van betrokkene zijn dan ook zwaarwegende elementen. Ondanks kennis van het onderzoek via zijn hoorrecht, heeft hij zich niet herpakt of tot inkeer gekomen. Het beëindigen van zijn verblijf is daarom noodzakelijk.

De reeks proces-verbalen bewijst dat betrokkene als minderjarige en later als meerderjarige herhaaldelijk in contact kwam met de politiediensten, wat leidde tot diverse veroordelingen. Hij toont geen bereidheid om de wetten, verplichtingen en waarden van België na te leven. Het aantal inbreuken en herhaalde veroordelingen benadrukt de ernst van zijn situatie. Er zijn geen aanwijzingen dat hij fundamenteel van gedrag is veranderd om de openbare orde niet opnieuw te bedreigen.

Zijn laatste veroordeling op 21/02/2024 door de Politie rechtbank betrof de betekening van het verval van zijn rijbewijs, terwijl hij reeds veroordeeld was voor rijden zonder rijbewijs op 25/01/2022. In zijn schrijven verklaart hij een grote shock te hebben ervaren door het ongeval van zijn oudere broer, die vier jaar in coma lag en overleed. Hij raakte in een negatieve spiraal, belandde in een depressie en uiteindelijk in de gevangenis. Hij noemt dit een 'wake-up call' en zegt zijn leven te willen veranderen. Toch pleegde hij opnieuw strafbare feiten, waaronder het gooien van drugs over de gevangensmuur, wat leidde tot een tweede gevangenisstraf. Na vrijlating kreeg hij van de probatiewettelijke commissie een nieuwe kans, met de boodschap zijn kwaliteiten te benutten. Ondanks bewustzijn van zijn daden hield hij zich niet aan de regels en wetgeving en negeerde hij het rijverbod. Ook hield hij zijn probatievoorwaarden niet na.

Betrokkene verklaart een kind te hebben met zijn partner, met wie hij getrouwd is, en een tweede kind te verwachten. Hij stelt een rustig familieleven te leiden, zorgt voor zijn zieke moeder en zoon met sikkkelcelziekte, en wil niets meer met zijn vroegere leven te maken hebben. Hij benadrukt dat hij nu vader is geworden en zijn prioriteiten kent. Echter, sinds de geboorte van zijn eerste kind op 27/10/2022 heeft hij opnieuw strafbare feiten gepleegd en is daarvoor veroordeeld. Zelfs tijdens en na de zwangerschap van zijn partner hield hem dat niet tegen om nieuwe feiten te plegen. Zijn verklaring dat hij zijn oude leven achter zich heeft gelaten, strookt dus niet met de feiten. In plaats van verantwoordelijkheid te nemen, vormt zijn aanwezigheid eerder een belasting voor zijn partner en een slecht voorbeeld voor het jonge kind. Zijn herhaaldelijke strafbare gedragingen wegen zwaarder dan zijn rol als partner, echtgenoot en vader.

Onze dienst startte het onderzoek wegens het ontbreken van samenwonen met de referentiepersoon op 13/09/2021 en inzake openbare orde op 14/11/2023. Dit lopende onderzoek weerhield betrokkene er niet van opnieuw met de politiediensten in aanraking te komen; het recentste proces-verbaal uit 2024 bevestigt dit.

Hoewel betrokkene in zijn schrijven stelt zich te hebben herpakt, wijzen de feiten en de recente veroordeling van 2024 op het ontbreken van een gedragsverandering. Daarom concluderen wij dat het zeer waarschijnlijk is dat hij opnieuw strafbare feiten zal plegen. De maatschappij moet tegen dit risico beschermd worden. Zijn gedrag toont aan dat hij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

Ook zijn er getuigenisverklaringen voorgelegd van zijn vrouw, familieleden, vrienden, kennissen en tevens een schrijven van zijn advocaat. Toch wegen de feiten die betrokkene over de jaren heen heeft gepleegd zwaarder dan deze verklaringen, en moet de maatschappij tegen dergelijk gedrag beschermd worden.

Uit het persoonlijke gedrag van betrokkene blijkt een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De algemene veiligheid van burgers wordt hierdoor onmiskenbaar in gevaar gebracht en zijn gedrag getuigt van een aanhoudend gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft. Zo werd hij reeds tweemaal door de Politie rechtbank veroordeeld voor rijden zonder rijbewijs, waaronder in 2024 naar aanleiding van het verval van zijn rijbewijs. De eerdere uitspraken van zowel de Politie rechtbank als de correctionele rechtbanken lijken geen indruk op hem te hebben gemaakt, wat wijst op een volharding in lakend gedrag inzake verkeersveiligheid. De fysieke veiligheid van andere weggebruikers blijkt voor hem ondergeschikt aan zijn eigen belangen.

Het blijft een feit dat hij schuldig is bevonden aan de tenlastegelegde feiten. Voor de meest recente veroordeling in 2024 legde de rechtbank één gezamenlijke straf op: een werkstraf van 100 uur en het verval van het recht om alle motorvoertuigen te besturen voor een periode van vier maanden. Of betrokkene deze werkstraf effectief uitvoert en/of de boete heeft betaald, is op basis van het administratief dossier niet duidelijk. Wel staat vast, zoals blijkt uit de vonnissen, dat de feiten bewezen zijn en zijn schuld vaststaat.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden op basis van artikel 21 van de wet van 15/12/1980. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde.

Betrokkene kreeg zijn verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging, maar dient ontegensprekelijk de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde na te leven. Het feit dat betrokkene vanaf zijn minderjarige leeftijd en later als meerderjarige, gedrag heeft gesteld -en blééf stellen - dat een gevaar vormt voor de Belgische nationale veiligheid en openbare orde, kan onze dienst bijgevolg niet als reden aanvaarden om hem verder nog te kunnen machtigen tot verblijf. Uit de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft documenten voorgelegd met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie in het Rijk. Zo legde hij zes foto's van sportactiviteiten voor, samen met een verklaring van de voorzitter van VZW B. d.d. 20/05/2019, waarin wordt bevestigd dat hij wekelijks drie keer deelneemt aan bokstrainingen. In zijn eigen verklaring, alsook in andere verklaringen, stelt hij lid te zijn geweest van verschillende voetbalclubs, waaronder VK N., O. M. en later T. Hij verklaart bovendien sinds jonge leeftijd in België naar school te zijn gegaan, zijn lagere school te hebben afgerond en te zijn gestart in het secundair onderwijs, dat hij echter niet afmaakte wegens zijn detentie ten gevolge van gepleegde feiten tegen de openbare orde. Na zijn voorlopige hechtenis schreef hij zich in bij CVO Brussel voor volwassenenonderwijs, waar hij naar eigen zeggen verschillende modules succesvol afrondde. Daarnaast zijn sollicitaties voorgelegd, alsook arbeidscontracten bij . P. en B. Ook bevinden zich in het dossier een geregistreerd huurcontract op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote, een attest van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen waaruit blijkt dat de referentiepersoon, zijn echtgenote, hun kind (Y.(...) A.(...) S.(...), geboren op (...)) en betrokkene aangesloten zijn bij de mutualiteit, evenals een attest van geen OCMW-steun op naam van betrokkene. Deze documenten tonen aan dat betrokkene gesolliciteerd heeft, tewerkgesteld is geweest als loontrekkende, aangesloten was bij een sportvereniging, dat er een geregistreerde huurovereenkomst bestaat en dat hij, samen met de betrokken gezinsleden, aangesloten waren bij de mutualiteit en geen OCMW-steun ontvangt. Deze elementen volstaan echter niet om afbreuk te doen aan onze conclusie dat betrokkene een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betreffende zijn verblijf in het Rijk: betrokkene verblijft sinds 2005 in België, vanaf ongeveer zijn achtste jaar. Zijn advocaat verklaart dat betrokkene in 2003 met zijn hele familie naar België kwam, kort daarna vertrok naar Congo en in 2005 samen met zijn familie terugkeerde. Sindsdien heeft hij België niet meer verlaten. Intussen is hij een jonge man van 28 jaar. Volgens zijn eigen verklaring in zijn schrijven is hij twee keer in de gevangenis gezet, wat ook blijkt uit de verschillende veroordelingen en gedragingen die in strijd zijn met de openbare orde. Op basis van de beschikbare informatie verbleef betrokkene dus ongeveer twintig jaar in België. Zijn beperkte verblijfsmachtiging (A-kaart) op grond van artikel 10 kreeg hij op 21/11/2013 toegekend, met de bijbehorende bijlage 15bis. Omdat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10, werd hem een nieuwe verblijf toegekend, geldig vanaf 06/05/2019 en sindsdien jaarlijks verlengbaar op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980. Het relatief lange verblijf in België weegt echter niet op tegen zijn gedragingen die de openbare orde schenden, waardoor zijn verblijfsmachtiging niet verder verlengd kan worden en bijgevolg wordt beëindigd. Aangezien betrokkene vanaf zijn achtste jaar in België verblijft en er voor minderjarige kinderen een schoolplicht geldt, is het logisch dat hij hier zijn schoolopleiding heeft gevolgd. Hij kon zijn secundair onderwijs echter niet afronden door de veroordelingen. In verschillende verklaringen wordt aangegeven dat terugkeer naar het land van herkomst ernstige gevolgen voor betrokkene zou hebben, omdat hij hier het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht en geen familiale banden meer in dat land heeft. Daarnaast moet hij zorgen voor zijn slechtziende moeder en zijn kinderen. Zijn familie- en gezinsbanden bevinden zich hier en zijn vrienden zouden het zwaar hebben als hij teruggestuurd zou worden. Dit doet echter geen afbreuk aan onze beslissing. Tot slot benadrukken we dat deze beslissing is genomen zonder dat er een bevel tot het verlaten van het grondgebied werd uitgevaardigd. Indien betrokkene van mening is dat hij recht heeft op een andere basis voor een verblijfsmachtiging, dient hij de in de Vreemdelingenwet gestipuleerde procedures te volgen.

Wat betreft zijn gezinssituatie: Volgens het Rijksregister woont betrokkene samen met zijn partner en hun twee minderjarige kinderen, E.(...) Y.(...) M.(...) (geboren op (...)) en E.(...) Y.(...) M.(...) T.(...) B.(...). (geboren op (...)), die beiden de Belgische nationaliteit hebben. De kinderen zijn momenteel ongeveer 3 jaar en 7 maanden oud. In zijn schrijven verklaart de advocaat dat de hele familie van betrokkene in België verblijft. Zijn vader is overleden en zijn moeder heeft een onbeperkte verblijfsvergunning. Ook heeft hij hier neven, nichten, ooms en vrienden, wat blijkt uit verschillende voorgelegde getuigenverklaringen. De advocaat vermeldt verder dat betrokkene tot voor kort bij zijn moeder en zus woonde en samen met hen een gezin

vormde en dat hij deze familiecocon nooit heeft verlaten. Uit het Rijksregister blijkt echter dat betrokkene inmiddels is verhuisd en niet meer samenwoont met zijn moeder en zus (beiden met onbeperkt verblijf), maar wel met zijn partner en kinderen. Volgens de advocaat wil de moeder na het overlijden van zijn vader op 06/06/2021 de familiale banden versterken. Verder verklaart de advocaat dat de A-kaart (beperkt verblijf) de afgelopen 16 jaar jaarlijks werd verlengd, wat enigszins atypisch is, en dat betrokkene hierdoor feitelijk al geruime tijd aanspraak zou kunnen maken op een zelfstandige en onbeperkte verblijfsvergunning. Opgemerkt moet worden dat betrokkene zijn bijlage 15bis kreeg op 21/11/2013. Omdat hij na vijf jaar niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10, kreeg hij een nieuw verblijf toegekend onder artikel 9 en 13. Na het verkrijgen van het nieuwe verblijf op basis van artikel 9 en 13 werd een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht omdat er geen bewijs van inkomsten was voorgelegd. Later werd een tweede onderzoek opgestart, eveneens in de vorm van een hoorrecht, vanwege verschillende feiten tegen de openbare orde en veroordelingen. Sinds 21/05/2021 is zijn A-kaart (beperkt verblijf) niet meer verlengd en bezit hij enkel nog een bijlage 15, in afwachting van een beslissing van onze dienst. Indien hij de regels van de Belgische samenleving had gerespecteerd en geen herhaalde feiten tegen de openbare orde had gepleegd, had hij een onbeperkte verblijfsvergunning kunnen verkrijgen, zoals zijn advocaat aanhaalt. Echter, verschillende processen-verbaal en veroordelingen — waaronder een recente veroordeling uit 2024 — en het herhaaldelijk in gevaar brengen van de openbare orde hebben ertoe geleid dat zijn A-kaart (onbeperkt verblijf) niet verlengd kan worden en beëindigd moet worden. De advocaat en betrokkene verklaren tevens, en uit verschillende stukken blijkt, dat de moeder ernstige gezondheidsproblemen heeft, met name zichtproblemen ten gevolge van sikkcelziekte. Hoewel zij niet blind is, heeft zij een sterk verminderd zicht, waardoor zij dagelijks afhankelijk is van haar kinderen voor uiteenlopende taken en begeleiding bij verplaatsingen. Op 24/06/2024 werd een medische verklaring opgesteld door dokter V.(...) A.(...), waarin wordt bevestigd dat M.(...) (°(...)) lijdt aan een chronische aandoening en dat de zorg voor hem een gezamenlijke verantwoordelijkheid van beide ouders is. Ook werden meerdere medische verslagen in dit verband overgemaakt. Onze dienst betwist deze medische situatie niet. Niettemin weegt het recidiverende gedrag van betrokkene, dat de openbare orde herhaaldelijk in gevaar brengt, zwaar door en vormt het een belemmering voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Nogmaals, deze beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten; enkel zijn verblijfsmachtiging wordt beëindigd.

De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij samenwoont met zijn partner en hun minderjarige kinderen, die de Belgische nationaliteit hebben, neemt niet weg dat hij door de jaren heen verschillende strafbare feiten heeft gepleegd en daarvoor veroordeeld is, met de meest recente veroordeling in 2024. Deze samenwoning en het bezit van de Belgische nationaliteit door zijn partner en kinderen geven hem niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat hem tevens niet van de verplichting de geldende wetgeving inzake openbare orde te respecteren. Integendeel, na ons onderzoek in de vorm van een hoorrecht op 14/11/2023, waarbij hij werd geïnformeerd dat onze dienst een onderzoek was gestart en overwoog om een einde te stellen aan zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 21 van de wet van 15/12/1980 — waarin staat dat 'de minister of zijn gemachtigde het verblijf van een onderdaan van een derde land kan beëindigen en hem het bevel kan geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid' — werd hij opnieuw veroordeeld in 2024. Ook in zijn eigen verklaring van 23/06/2024, waarin hij stelt: "Mijn vriendin J.(...) en ik zijn ouders geworden van een prachtig kind van 20 maanden en we gaan binnenkort trouwen. Ik leid nu het leven dat ik altijd wilde: een rustig familieleven met mijn kind en toekomstige vrouw," komt zijn verklaring niet overeen met de werkelijkheid. Hun zoon M.(...) werd geboren op (...), maar tijdens zijn relatie met zijn vriendin en zeker na de geboorte werd hij nog steeds veroordeeld voor feiten tegen de openbare orde. Hoewel hij voor verschillende feiten veroordeeld werd, zou men verwachten dat betrokkene spijt zou betuigen, zijn leven zou beteren en een verantwoordelijke vader en partner zou zijn, zoals hij in zijn schrijven beweert. Het feit dat hij als vader van een minderjarige kind opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd, doet onze wenkbrauwen fronsen en strookt niet met zijn verklaring. Het herhaaldelijk plegen van feiten tegen de openbare orde over de jaren heen maakt hem een recidivist en vormt een gevaar voor de openbare orde. De samenleving moet tegen dit risico beschermd worden. Wegens het gebrek aan enig bewijs dat betrokkene zich daadwerkelijk wenst te herpakken, buiten zijn verklaringen, kunnen wij enkel concluderen dat het zeer waarschijnlijk is dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zal plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden.

Concluderend stellen wij dat het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd dient te worden op basis van artikel 21 van de Wet van 15/12/1980, dat bepaalt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur is gemachtigd, kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Gezien de situatie met betrekking tot de openbare orde en het persoonlijke gedrag van betrokkene zijn er voldoende elementen om zijn verblijf niet te verlengen. Wij besluiten dan ook dat hij een blijvend gevaar vormt voor de openbare orde.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 43, 45 en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel en "du principe de l'interprétation conforme du droit de union européenne" (vrije vertaling: het beginsel van de conforme uitlegging van het recht van de Europese Unie). Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Dispositions visées au moyen

L'article 43 de la LSE lit :

Art. 43.[1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles :

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses où à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour;

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale où de santé publique.

§2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.]

L'article 45 de la LSE dispose quant à lui :

Art. 45.[§ 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union où du membre de sa famille

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union où du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres Etats membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 3. Seules les maladies énumérées dans l'annexe de la présente loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44bis.

La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne permet pas au ministre ou à son délégué de mettre fin au séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille conformément à l'article 44bis. Dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume et si des indices sérieux le justifient, le ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit afin qu'il soit attesté qu'il ne souffre pas d'une des maladies visées à l'alinéa 1er. Cet examen médical ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille d'entrer sur le territoire du Royaume ne constitue pas un motif suffisant pour mettre fin à son séjour.]

Le principe d'interprétation conforme du droit de l'Union Européenne se traduit par le devoir pour les juridictions :

« D'interpréter les droits internes à la lumière des textes et des finalités des directives, de sorte à atteindre les résultats visés par celles-ci. » (c-6/90 et C 9/90)

L'article 62 § 2de la loi du 15 décembre 1980 prévoit :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués, sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent. Lorsque les décisions visées à l'article 39/79 SI", alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés comme des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79§3 ».

Les principes de bonne administration impliquent quant à eux que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat :

« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre

une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Conseil d'Etat, n° 220.622 van 17 septembre 2012) : « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeyss, n°14.098, du 29 avril 1970).

Développement du moyen

1^{ière} branche : la décision ne prend la forme d'aucune annexe prévue légalement

La décision est basée sur l'article 21 de la loi du 15.12.1980.

La décision attaquée ne prend la forme d'aucune annexe listée à dans l'AR de 1981. En effet, La loi du 15 décembre 1980 fixe les bases légales pour les décisions en matière de séjour, d'éloignement, de détention. etc. L'arrêté royal du 8 octobre 1981 en précise les formes : chaque type de décision doit prendre la forme d'une "annexe" spécifique.

Il y a donc lieu en premier lieu de questionner le respect de l'obligation formelle par la partie adverse dans la prise d'une décision sui generis retirant le séjour du requérant.

Il nous semble que la partie adverse ne peut prendre une décision qui ne respecte les prescrits légaux de la loi du 15.12.1980 et les obligations de motivation formelle qui lui incombent.

2ième branche : la partie adverse ne prend pas en compte la demande de regroupement familial en qualité d'auteur d'enfant belge introduite par le requérant

En date du 28.03.2025, le requérant a fait acter une annexe 19ter, en qualité d'auteur d'enfant belge, M.(...).

La décision entreprise fait totalement fi de cet élément alors que le requérant justifie d'un droit au regroupement familial avec son fils. Aucune décision n'a été prise par la partie adverse ou, en tout état de cause, aucune décision n'a été transmise à la partie requérante.

En ne motivant pas sa décision au regard de cette demande pendante, la partie adverse viole le devoir de minutie qui lui enjoint de prendre en compte tous les éléments de la cause. Quod non en l'espèce.

Par ailleurs et comme vous le savez, une décision, en application du droit belge aurait donc dû être prise au plus tard le 28 septembre 2025.

En lieu et place de statuer sur cette demande la partie adverse a donc pu prendre une décision (illégal) dans le cadre de la demande de prorogation de séjour sur pied de l'article 21 de la loi.

On doit pouvoir retenir en conséquence que cette décision est sans objet eu égard au séjour qui découle de la demande du 28 mars 2025.

En effet : il convient de rappeler que le législateur belge n'a pas adapté la loi du 15 décembre 1980 ni l'arrêté royal du 8 octobre 1981 à la suite des arrêts de la Cour de justice (C-246/17 Diallo, 27 juin 2018 ; C-247/20 VI, 1er août 2022). Or, selon ces arrêts, la décision sur une demande de carte de séjour de membre de famille d'un citoyen de l'Union doit être adoptée et notifiée dans un délai de six mois, délai qui traduit un objectif de célérité et d'effectivité inhérent à la directive 2004/38.

La Cour précise en outre que, même après annulation juridictionnelle, le délai de réexamen ne saurait excéder six mois, la notion de "délai raisonnable" devant s'entendre dans cette limite stricte (points 43 et 70).

L'Etat belge, n'ayant pas modifié sa législation, demeure lié par cette interprétation : il ne peut prolonger le délai ni différer la décision au-delà d'un "délai raisonnable" équivalant à six mois.

En l'espèce, l'administration a laissé s'écouler plus de six mois sans statuer sur la demande du 28 mars 2025, puis a adopté le 13 octobre 2025 une décision fondée sur l'article 21, sans examen de la procédure 19ter pendante ; elle a ainsi violé le principe de célérité et le devoir de minutie, privant le requérant de la sécurité juridique et de l'effectivité de son droit au séjour dérivé.

3ième branche : les faits sur lesquels se basent la partie adverse sont trop anciens

La partie défenderesse entend retirer le droit au séjour du requérant se fondant sur l'article 21 de la LES (sur pied donc de l'article 10)

En effet, la partie défenderesse considère que le requérant représente une menace pour l'ordre public en raison de « son comportement personnel ».

La partie défenderesse fonde ce motif sur une condamnation datant de 2024 condamnant le requérant pour des faits s'étant déroulés en 2023. Elle considère de ce fait que le requérant doit être considéré comme récidiviste et que le seul fait de son comportement antérieur délictueux peut suffire à le considérer comme une menace (se basant sur les enseignements d'un arrêt de la CJUE datant de 1997). Elle considère, en outre, que rien n'indique dans le dossier administratif du requérant, que ce dernier aurait pris un « nouveau chemin ».

La partie requérante ne peut se rattacher à une telle analyse.

Comme le relève la partie défenderesse, le requérant a effectivement été condamné en 2024 pour des faits datant de 2023.

Partant, l'OE entend se prévaloir de l'exception d'ordre public pour lui refuser son droit de séjour.

L'exception d'ordre public que la partie défenderesse entend opposer à la demande du requérant est d'interprétation stricte et elle exige la preuve de l'existence d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

L'ensemble de la famille du requérant est belge (et donc citoyens de l'UE).

La directive 2004/38 lit en son article 23 :

L'éloignement des citoyens de l'Union et des membres de leur famille pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique constitue une mesure pouvant nuire gravement aux personnes qui, ayant fait usage des droits et libertés conférés par le traité, se sont véritablement intégrées dans l'État membre d'accueil. Il convient dès lors de limiter la portée de ces mesures, sur la base du principe de proportionnalité, afin de tenir compte du degré d'intégration des personnes concernées, de la durée de leur séjour dans l'État membre d'accueil, de leur âge, de leur état de santé, de leur situation familiale et économique et de leurs liens avec leur pays d'origine.

Elle poursuit en son article 24 :

En conséquence, plus l'intégration des citoyens de l'Union et des membres de leur famille est forte dans l'État membre d'accueil et plus forte devrait être la protection contre l'éloignement. C'est uniquement dans des circonstances exceptionnelles, pour des motifs impérieux de sécurité publique, qu'une mesure d'éloignement peut être prise contre des citoyens de l'Union avant séjourné pendant de longues années sur le territoire de l'État membre d'accueil, notamment lorsqu'ils y sont nés et y ont séjourné toute leur vie. En outre, de telles circonstances exceptionnelles devraient également s'appliquer aux mesures d'éloignement prises à l'encontre de mineurs, afin de protéger leurs liens avec leur famille, conformément à la Convention des Nations Unies sur les droits de l'enfant, du 20 novembre 1989.

4. L'État membre qui a délivré le passeport ou la carte d'identité permet au titulaire du document qui a été éloigné d'un autre État membre pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique de rentrer sur son territoire sans aucune formalité, même si ledit document est périmé ou si la nationalité du titulaire est contestée.

La Cour de justice de l'UE a, quant à elle, souligné dans un arrêt du 31.01.2006 rendu en Grande Chambre (C-503/03):

« (...) l'exception d'ordre public constitue dérogation au principe fondamental de la libre circulation des personnes, devant être entendue strictement et dont la portée ne saurait être déterminée unilatéralement par les États membres (arrêts précités Rutili, point 27; Bouchereau, point 33; Calfa, point 23, ainsi que du 29 avril 2004, Orfanopoulos et Oliveri, C-482/01 et C-493/01, Rec. p. 1-5257, points 64 et 65).

En conséquence, selon une jurisprudence constante, le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili, point 28; Bouchereau, point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri, point 66).

Il convient de souligner que, dans le cas d'un ressortissant d'un État tiers, conjoint d'un ressortissant d'un État membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de l'article 8 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, signée à Rome le 4 novembre 1950 (voir, en ce sens, arrêts Carpenter, précité, point 41, et du 23 septembre 2003, Akrich, C-109/01, Rec. p. 1-9607, point 58).»

Dès lors, il ne suffit pas de relever une condamnation pénale ainsi qu'une prétendue « récidive » (qui n'a, à l'heure actuelle, fait l'objet d'aucune décision définitive) dans le chef du requérant pour soulever valablement cette exception d'ordre public.

Votre Conseil a d'ailleurs rappelé l'obligation pour l'OE de procéder à un examen de dangerosité actuelle du justiciable son arrêt n° 221 734 du 24 mai 2019 :

La partie défenderesse semble se concentrer uniquement sur certains éléments contenus au dossier administratif sans prendre en considération des éléments qui pourraient être considérés comme étant positifs dans le chef du requérant et du comportement qu'il adopte dans le cadre de ses surveillance électronique et libération conditionnelle, et démontrent ainsi une volonté de s'amender et de se réintégrer dans la société »

Par conséquent, le Conseil estime qu'en considérant que le requérant par son comportement personnel, constitue une menace grave, réelle et actuelle affectant un intérêt fondamental de la société belge, sans toutefois procéder à un examen de la dangerosité actuelle du requérant, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard des article 44 bis et 45 de la loi du 15 décembre 1980.

Il appartient à l'administration de prendre en compte tous les éléments du dossier administratif pour évaluer si le comportement du requérant constitue ou non à l'heure actuelle une menace réelle et suffisamment grave à l'égard d'un intérêt fondamental de la société, quod non en l'espèce.

En effet, "OE argue dans sa décision que rien n'indique que le requérant ait emprunté « un autre chemin de vie ».

Ce dernier plaide avoir changé de vie après la naissance de son enfant en 2022.

L'OE base son argumentation sur le fait qu'il n'a pas changé de chemin de vie puisqu'il a été condamné en 2024. Si la condamnation date de 2024, les faits reprochés datent, eux, de 2023, année de la naissance du fils du requérant.

En outre, il ressort expressément du dossier administratif du requérant que depuis 2022 (année où il s'est attaché à se construire une vie de famille avec sa compagne et ses deux enfants (bientôt 3) et à travailler pour subvenir aux besoins de sa famille :

- Le requérant travaille chez B.

- Il participe, avec les revenus tirés de son activité, aux frais du ménage qu'il forme avec son épouse et leurs deux enfants. Il est de ce fait un maillon indispensable à cette famille.

- Son fils est atteint d'une pathologie rare qui nécessite des opérations et partant de l'argent ; mais également une présence (pour les enfants et Madame)

- Il a purgé ses peines et payés les amendes auxquelles il avait été condamné :!

Le requérant justifie aujourd'hui d'une vie familiale et privée sans encombre. Au regard de ces éléments, il est manifeste, contrairement à ce qu'avance la partie défenderesse, que le requérant a emprunté un autre chemin de vie et ne constitue pas une menace actuelle pour l'ordre public (et en tout état de cause, a contrario, rien n'indique qu'il aurait continué à emprunter la voie de la criminalité). Or, il ne ressort pas de la motivation de la décision attaquée, que la partie défenderesse ait pris ces éléments en considération. La partie défenderesse semble se concentrer uniquement sur certains éléments contenus au dossier administratif sans prendre en considération des éléments qui pourraient être considérés comme étant positifs dans le chef du requérant et du comportement qu'il adopte depuis la naissance de ses enfants.

La décision querellée ne répond aux critères, tels que dégagés par la Cour de justice et votre Conseil et n'intègre pas ces paramètres : elle n'examine ni la stabilité familiale actuelle, ni l'emploi et la prise en charge des enfants, ni surtout l'impact concret de la mesure pour un enfant drépanocytaire et pour une famille en expansion. Elle ne procède à aucune balance des intérêts au regard de l'article 8 CEDH et de l'article 22bis de la Constitution (intérêt supérieur des enfants). et ne justifie pas en quoi, malgré ces éléments présents et probants, le requérant constituerait encore une menace actuelle pour un intérêt fondamental de la société.

Partant, la décision est insuffisamment motivée et entachée d'un défaut de minutie : elle confond passé pénal et dangerosité présente, omet l'examen individualisé exigé par les directives 2004/38 et 2003/86, et fait l'impasse sur la proportionnalité au regard de la vie familiale et de la santé des enfants. De ce chef, elle encourt l'annulation pour violation des obligations de motivation (art. 62 § 2 LSE, loi du 29 juillet 1991), du principe de bonne administration (devoir de minutie). ainsi que des exigences de proportionnalité découlant du droit de l'Union et de la CEDH. Quod non en l'espèce."

2.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen hebben betrekking op de situatie waarbij de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden geweigerd wordt. De bestreden beslissing betreft echter een beslissing tot beëindiging van het verblijf op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet en dus geen weigering van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden waardoor de geschonden geachte bepalingen geen uitstaans hebben met de thans bestreden beslissing.

2.3. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van minister zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij verzoekers verblijf beëindigd wordt.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. In een eerste onderdeel van zijn eerste middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet de vorm aanneemt van één van de “*bijlagen*” die in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) opgesomd worden. De bestreden beslissing zou daarom niet voldoen aan de wettelijke voorschriften zoals uiteengezet in de vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten in de vorm van welke bijlage de bestreden beslissing volgens hem had moeten worden genomen in toepassing van het vreemdelingenbesluit. Uit het vreemdelingenbesluit blijkt immers niet dat er werd voorzien in een specifieke bijlage voor de situatie waarbij een humanitair verblijfsrecht wordt beëindigd, zoals *in casu* het geval is. Bovendien merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft. Uit zijn verzoekschrift blijkt immers dat hij kennis heeft van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing waardoor een eventuele foutieve vorm van die beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan.

2.9. In een tweede onderdeel van zijn eerste middel betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de minister geen rekening zou hebben gehouden met de thans nog hangende aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker indiende in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Verzoeker diende immers op 28 maart 2025 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) en uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de gemachtigde van de minister naar aanleiding van deze aanvraag reeds een beslissing heeft genomen. Verzoeker wijst in zijn middel op de termijn van 6 maanden waarbinnen volgens de vreemdelingenwet een beslissing moet worden genomen na een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), die thans niet gerespecteerd werd. Verzoeker is dan ook van mening dat de gemachtigde van de minister het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door meer dan 6 maanden te laten verstrijken zonder een besluit te nemen over de aanvraag tot gezinshereniging en vervolgens een beslissing te nemen tot beëindiging van verblijf zonder de lopende gezinsherenigingsprocedure te onderzoeken.

De Raad merkt naar aanleiding van deze kritiek op dat de hangende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) losstaat van de beslissing waarbij verzoekers verblijf beëindigd wordt. De hangende procedure in verband met gezinshereniging vormt louter een parallelle procedure waarover op geen enkele manier uitspraak wordt gedaan in de thans bestreden beslissing. Hoewel de Raad verzoeker bijtreedt waar hij stelt dat uit de vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot erkenning van het verblijf dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden, merkt hij op dat verzoeker deze kritiek niet dienstig kan aanvoeren tegen de thans bestreden beslissing. De bestreden beslissing vormt immers geen antwoord op de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waardoor de aangehaalde termijn van zes maanden *in casu* niet van toepassing is. Verzoeker zal deze kritiek desgevallend kunnen aanwenden wanneer de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarbij hem het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt, maar dus niet in onderhavige procedure. Verzoeker kan immers in het kader van een beroepsprocedure geen kritiek uiten tegen een beslissing die (nog) niet werd genomen.

De Raad stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding maakt van de hangende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) maar dat de gemachtigde van de minister wel degelijk motiveert over verzoekers gezinsleven, onder meer over het kind in functie waarvan verzoeker zijn aanvraag tot gezinshereniging indiende.

2.10. In een derde onderdeel van zijn eerste middel richt verzoeker zich tegen de openbare orde-motieven van de bestreden beslissing.

2.11. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 21 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

In artikel 23, §1 van de vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf, genomen krachtens de artikelen 21 en 22 van dezelfde wet, *“uitsluitend gebaseerd (is) op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en (...) niet op economische gronden (mag) berusten”*. Voorts wordt gesteld dat *“(h)et gedrag van de betrokkene (...) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd”*. Daarnaast wordt in artikel 23, § 2 van de vreemdelingenwet gesteld dat *“(...) bij het nemen van de beslissing rekening (wordt) gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk”* en met *“het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”*.

2.12. In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker *“(o)m redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene”*. De gemachtigde van de minister stelt dat *“(u)it de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*.

2.13. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S., 19 april 2017) wordt uiteengezet dat ‘openbare orde’ *“[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”* (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (Ibid., p. 20). Daarnaast wordt in de voorbereidende werken het volgende gesteld: *“(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61)”*

Verder moeten *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* en *“dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip ‘ernstige redenen’ breder is dan het begrip ‘dwingende redenen’ (Ibid., p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ, zie ook HvJ 22 mei 2012, P.I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, nr. C-348/09, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een

fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Ook het EHRM heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tussen 2017 en 2024 verschillende politionele en correctionele veroordelingen opliep wegens feiten van diefstal met geweld of bedreiging, afpersing bij nacht, verboden wapens, bezit en verkoop van verdovende middelen en het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een geldig rijbewijs.

2.15. Verzoeker lijkt in het derde onderdeel van zijn eerste middel van mening dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat hij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omdat de gemachtigde van de minister zich baseert op feiten die te ver in het verleden liggen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de gemachtigde van de minister zich baseert op een veroordeling van 2024 voor feiten die dateren van in 2023.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de minister heel concreet heeft gemotiveerd omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde en de kans op recidive. In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid overzicht geboden van de verschillende veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en de verschillende processen-verbaal die reeds ten aanzien van hem werden opgemaakt. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de minister zich enkel baseerde op de veroordeling van 2024. De gemachtigde van de minister verwijst bovendien naar het onderzoek wegens het ontbreken van samenwoning met de referentiepersoon dat werd opgestart op 13 september 2021 en naar het onderzoek wegens inbreuken op de openbare orde dat op 14 november 2023 werd opgestart en benadrukt dat deze beide onderzoeken verzoeker er niet van weerhielden om opnieuw in aanraking te komen met de (verkeers-) politie. De gemachtigde van de minister overweegt betreffende het ernstige en actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde die van verzoeker zou uitgaan het volgende:

“Uit het persoonlijk gedrag van betrokkene blijkt een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De algemene veiligheid van burgers wordt hierdoor onmiskenbaar in gevaar gebracht en zijn gedrag getuigt van een aanhoudend gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft. Zo werd hij reeds tweemaal door de Politierechtbank veroordeeld voor rijden zonder rijbewijs, waaronder in 2024 naar aanleiding van het verval van zijn rijbewijs. De eerdere uitspraken van zowel de Politierechtbank als de correctionele rechtbanken lijken geen indruk op hem te hebben gemaakt, wat wijst op een volharding in lakend gedrag inzake verkeersveiligheid. De fysieke veiligheid van andere weggebruikers blijkt voor hem ondergeschikt aan zijn eigen belangen.

Het blijft een feit dat hij schuldig is bevonden aan de tenlastegelegde feiten. Voor de meest recente veroordeling in 2024 legde de rechtbank één gezamenlijke straf op: een werkstraf van 100 uur en het verval van het recht om alle motorvoertuigen te besturen voor een periode van vier maanden. Of betrokkene deze werkstraf effectief uitvoert en/of de boete heeft betaald, is op basis van het administratief dossier niet duidelijk. Wel staat vast, zoals blijkt uit de vonnissen, dat de feiten bewezen zijn en zijn schuld vaststaat.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden op basis van artikel 21 van de wet van 15/12/1980. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde.

Betrokkene kreeg zijn verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging, maar dient ontegensprekelijk de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde na te leven. Het feit dat betrokkene vanaf zijn minderjarige leeftijd en later als meerderjarige, gedrag heeft gesteld -en blééf stellen- dat een gevaar vormt voor de Belgische nationale veiligheid en openbare orde, kan onze dienst bijgevolg niet als reden aanvaarden om hem verder nog te kunnen machtigen tot verblijf. Uit de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.”

Waar verzoeker in zijn middel aanhaalt dat de gemachtigde van de minister zich baseert op feiten van 2023, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing. Uit verzoekers betoog kan immers niet blijken dat er sprake is van een gedragswijzing sinds de feiten van 2023, die een invloed heeft op het ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde dat van hem uitgaat. Waar verzoeker voorhoudt dat hij zijn leven heeft veranderd na de geboorte van zijn kind in 2022, merkt de Raad op dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing ook reeds verklaarde dat hij niets meer met zijn vroegere leven te maken wilde hebben en dat hij zijn prioriteiten kende nu hij vader was geworden. De gemachtigde van de minister merkte in dit verband echter terecht in de bestreden beslissing op dat verzoeker *“sinds de geboorte van zijn eerste kind op 27/10/2022 (...) opnieuw strafbare feiten (heeft)*

gepleegd en (...) daarvoor is veroordeeld. Zelfs tijdens en na de zwangerschap van zijn partner hield hem dat niet tegen om nieuwe feiten te plegen. Zijn verklaring dat hij zijn oude leven achter heeft gelaten, strookt dus niet met de feiten.” Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan deze pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister.

2.16. Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn tewerkstelling bij B.(...), zijn bijdrage in de kosten van het huishouden, de zeldzame aandoening van zijn zoon en het gegeven dat hij zijn straffen heeft uitgezeten en de boetes waartoe hij veroordeeld werd heeft betaald. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister geen rekening hield met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing en lijkt van mening te zijn dat uit deze elementen moet blijken dat hij ondertussen een andere weg is ingeslagen en dus geen gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde.

De Raad merkt op dat uit volgende motieven uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening hield met de door verzoeker aangehaalde elementen en meer in het bijzonder met zijn sociale en culturele integratie, zijn verblijf in het Rijk en zijn gezinssituatie:

“Betrokkene heeft documenten voorgelegd met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie in het Rijk. Zo legde hij zes foto’s van sportactiviteiten voor, samen met een verklaring van de voorzitter van VZW B. d.d. 20/05/2019, waarin wordt bevestigd dat hij wekelijks drie keer deelneemt aan bokstrainingen. In zijn eigen verklaring, alsook in andere verklaringen, stelt hij lid te zijn geweest van verschillende voetbalclubs, waaronder VK N., O. M. en later T. Hij verklaart bovendien sinds jonge leeftijd in België naar school te zijn gegaan, zijn lagere school te hebben afgerond en te zijn gestart in het secundair onderwijs, dat hij echter niet afmaakte wegens zijn detentie ten gevolge van gepleegde feiten tegen de openbare orde. Na zijn voorlopige hechtenis schreef hij zich in bij CVO Brussel voor volwassenenonderwijs, waar hij naar eigen zeggen verschillende modules succesvol afrondde. Daarnaast zijn sollicitaties voorgelegd, alsook arbeidscontracten bij Start People en Bpost. Ook bevinden zich in het dossier een geregistreerd huurcontract op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote, een attest van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen waaruit blijkt dat de referentiepersoon, zijn echtgenote, hun kind (Y.(...) A.(...) S.(...), geboren op (...)) en betrokkene aangesloten zijn bij de mutualiteit, evenals een attest van geen OCMW-steun op naam van betrokkene. Deze documenten tonen aan dat betrokkene gesolliciteerd heeft, tewerkgesteld is geweest als loontrekkende, aangesloten was bij een sportvereniging, dat er een geregistreerde huurovereenkomst bestaat en dat hij, samen met de betrokken gezinsleden, aangesloten waren bij de mutualiteit en geen OCMW-steun ontvangt. Deze elementen volstaan echter niet om afbreuk te doen aan onze conclusie dat betrokkene een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betreffende zijn verblijf in het Rijk: betrokkene verblijft sinds 2005 in België, vanaf ongeveer zijn achtste jaar. Zijn advocaat verklaart dat betrokkene in 2003 met zijn hele familie naar België kwam, kort daarna vertrok naar Congo en in 2005 samen met zijn familie terugkeerde. Sindsdien heeft hij België niet meer verlaten. Intussen is hij een jonge man van 28 jaar. Volgens zijn eigen verklaring in zijn schrijven is hij twee keer in de gevangenis gezet, wat ook blijkt uit de verschillende veroordelingen en gedragingen die in strijd zijn met de openbare orde. Op basis van de beschikbare informatie verbleef betrokkene dus ongeveer twintig jaar in België. Zijn beperkte verblijfsmachtiging (A-kaart) op grond van artikel 10 kreeg hij op 21/11/2013 toegekend, met de bijbehorende bijlage 15bis. Omdat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10, werd hem een nieuwe verblijf toegekend, geldig vanaf 06/05/2019 en sindsdien jaarlijks verlengbaar op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980. Het relatief lange verblijf in België weegt echter niet op tegen zijn gedragingen die de openbare orde schenden, waardoor zijn verblijfsmachtiging niet verder verlengd kan worden en bijgevolg wordt beëindigd. Aangezien betrokkene vanaf zijn achtste jaar in België verblijft en er voor minderjarige kinderen een schoolplicht geldt, is het logisch dat hij hier zijn schoolopleiding heeft gevolgd. Hij kon zijn secundair onderwijs echter niet afronden door de veroordelingen. In verschillende verklaringen wordt aangegeven dat terugkeer naar het land van herkomst ernstige gevolgen voor betrokkene zou hebben, omdat hij hier het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht en geen familiale banden meer in dat land heeft. Daarnaast moet hij zorgen voor zijn slechtiende moeder en zijn kinderen. Zijn familie- en gezinsbanden bevinden zich hier en zijn vrienden zouden het zwaar hebben als hij teruggestuurd zou worden. Dit doet echter geen afbreuk aan onze beslissing. Tot slot benadrukken we dat deze beslissing is genomen zonder dat er een bevel tot het verlaten van het grondgebied werd uitgevaardigd. Indien betrokkene van mening is dat hij recht heeft op een andere basis voor een verblijfsmachtiging, dient hij de in de Vreemdelingenwet gestipuleerde procedures te volgen.

Wat betreft zijn gezinssituatie: Volgens het Rijksregister woont betrokkene samen met zijn partner en hun twee minderjarige kinderen, E.(...) Y.(...) M.(...) (geboren op (...)) en E.(...) Y.(...) M.(...) T.(...) B.(...) (geboren op (...)), die beiden de Belgische nationaliteit hebben. De kinderen zijn momenteel ongeveer 3 jaar en 7 maanden oud. In zijn schrijven verklaart de advocaat dat de hele familie van betrokkene in België verblijft. Zijn vader is overleden en zijn moeder heeft een onbeperkte verblijfsvergunning. Ook heeft hij hier neven, nichten, ooms en vrienden, wat blijkt uit verschillende voorgelegde getuigenverklaringen. De advocaat vermeldt verder dat betrokkene tot voor kort bij zijn moeder en zus woonde en samen met hen een gezin vormde en dat hij deze familiecocon nooit heeft verlaten. Uit het Rijksregister blijkt echter dat betrokkene

inmiddels is verhuisd en niet meer samenwoont met zijn moeder en zus (beiden met onbeperkt verblijf), maar wel met zijn partner en kinderen. Volgens de advocaat wil de moeder na het overlijden van zijn vader op 06/06/2021 de familiale banden versterken. Verder verklaart de advocaat dat de A-kaart (beperkt verblijf) de afgelopen 16 jaar jaarlijks werd verlengd, wat enigszins atypisch is, en dat betrokkene hierdoor feitelijk al geruime tijd aanspraak zou kunnen maken op een zelfstandige en onbeperkte verblijfsvergunning. Opgemerkt moet worden dat betrokkene zijn bijlage 15bis kreeg op 21/11/2013. Omdat hij na vijf jaar niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10, kreeg hij een nieuw verblijf toegekend onder artikel 9 en 13. Na het verkrijgen van het nieuwe verblijf op basis van artikel 9 en 13 werd een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht omdat er geen bewijs van inkomsten was voorgelegd. Later werd een tweede onderzoek opgestart, eveneens in de vorm van een hoorrecht, vanwege verschillende feiten tegen de openbare orde en veroordelingen. Sinds 21/05/2021 is zijn A-kaart (beperkt verblijf) niet meer verlengd en bezit hij enkel nog een bijlage 15, in afwachting van een beslissing van onze dienst. Indien hij de regels van de Belgische samenleving had gerespecteerd en geen herhaalde feiten tegen de openbare orde had gepleegd, had hij een onbeperkte verblijfsvergunning kunnen verkrijgen, zoals zijn advocaat aanhaalt. Echter, verschillende processen-verbaal en veroordelingen — waaronder een recente veroordeling uit 2024 — en het herhaaldelijk in gevaar brengen van de openbare orde hebben ertoe geleid dat zijn A-kaart (onbeperkt verblijf) niet verlengd kan worden en beëindigd moet worden. De advocaat en betrokkene verklaren tevens, en uit verschillende stukken blijkt, dat de moeder ernstige gezondheidsproblemen heeft, met name zichtproblemen ten gevolge van sikkcelziekte. Hoewel zij niet blind is, heeft zij een sterk verminderd zicht, waardoor zij dagelijks afhankelijk is van haar kinderen voor uiteenlopende taken en begeleiding bij verplaatsingen. Op 24/06/2024 werd een medische verklaring opgesteld door dokter V.(...) A.(...), waarin wordt bevestigd dat M. (°2022) lijdt aan een chronische aandoening en dat de zorg voor hem een gezamenlijke verantwoordelijkheid van beide ouders is. Ook werden meerdere medische verslagen in dit verband overgemaakt. Onze dienst betwist deze medische situatie niet. Niettemin weegt het recidiverende gedrag van betrokkene, dat de openbare orde herhaaldelijk in gevaar brengt, zwaar door en vormt het een belemmering voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Nogmaals, deze beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten; enkel zijn verblijfsmachtiging wordt beëindigd.”

2.17. In zoverre verzoeker in zijn eerst middel verwijst naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 22 van de Grondwet, volstaat de Raad met te verwijzen naar hetgeen hieronder wordt uiteengezet bij de bespreking van het tweede middel.

2.18. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 23 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie, merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van deze beslissing niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt aangezien hij geen (familielid van een) burger van de Unie is. Hij stelt dat hij familielid is van Belgen en dus van burgers van de Unie maar hij gaat er met deze bewering aan voorbij dat hij op het moment van de bestreden beslissing geen verblijfsrecht genoot in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, doch een humanitair verblijfsrecht in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan hij zich dan ook niet zonder meer beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op gevallen waarbij het verblijfsrecht voortvloeit uit de richtlijn 2004/38/EG.

2.19. De Raad merkt verder op dat verzoekers verwijzing naar eerdere rechtspraak van de Raad weinig dienstig is, aangezien rechterlijke beslissing in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

2.20. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het proportionaliteitsbeginsel en/of de motiveringsplicht. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.21. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 45 en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en “*du principes de l’interprétation conforme du droit de l’union européenne*” (vrije vertaling: het beginsel van de conforme uitlegging van het recht van de

Europese Unie). Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn tweede middel als volgt:

“Dispositions visées au moyen

L'article 62 § 2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués, sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent. Lorsque les décisions visées à l'article 39/79 §1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés comme des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79§3 ».

Les articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs disposent :

«Art. 1er», Pour l'application de la présente loi, il y a lieu d'entendre par: — Acte administratif: L'acte juridique unilatéral de portée individuelle émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative; — Autorité administrative: Les autorités administratives au sens de l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat; — Administré: Toute personne physique ou morale dans ses rapports avec les autorités administratives.

Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate.

Art. 4. L'obligation de motiver imposée par la présente loi ne s'impose pas lorsque l'indication des motifs de l'acte peut:

1° compromettre la sécurité extérieure de l'Etat;

2° porter atteinte à l'ordre public;

3° violer le droit au respect de la vie privée;

4° constituer une violation des dispositions en matière de secret professionnel. »

Les principes de bonne administration impliquent quant à eux que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat :

« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Conseil d'Etat, n° 220.622 van 17 septembre 2012) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, n°14.098, du 29 avril 1970).

L'article 8 de la CESDH. à l'instar de l'article 22 de la Constitution. consacre le droit au respect de la vie privée et familial. Il lit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Reg. (...)

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

La notion de vie familiale a une portée autonome et est essentiellement une question de fait. La Cour européenne des droits de l'homme indique quant à ce :

« 140. La question de l'existence ou de l'absence d'une vie familiale est d'abord une question de fait, qui dépend de l'existence de liens personnels étroits (Marckx c. Belgique, 13 juin 1979, § 31, série A no 31, et K. et T. c. Finlande, précité, § 150). La notion de « famille » visée par l'article 8 concerne les relations fondées sur le mariage, et aussi d'autres liens « familiaux » de facto, lorsque les parties cohabitent en dehors de tout lien marital ou lorsque d'autres facteurs démontrent qu'une relation a suffisamment de constance (Kroon et autres ce. Pays-Bas, 27 octobre 1994, S 30, série A no 297-C, Johnston et autres c. Irlande, 18 décembre 1986, S 35, série A no 112, Keegan c. Irlande, 26 mai 1994, § 44, série A no 290, et X, Fet Ze. Royaume-Uni, 22 avril 1997, § 36, Recueil 1997-II). »

«36. La Cour rappelle que le concept de "vie familiale" visé par l'article 8 (art. 8) ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto (voir les arrêts Marckx

c. Belgique du 13 juin 1979, série A no 31, p. 14, par. 31, Keegan c. Irlande du 26 mai 1994, série A no 290, p. 17, par. 44, et Kroon et autres c. Pays-Bas du 27 octobre 1994, série A no 297-C, pp. 55-56, par. 30). Pour déterminer si une relation s'analyse en une "vie familiale", il peut se révéler utile de tenir compte d'un certain nombre d'éléments, comme le fait de savoir si les membres du couple vivent ensemble et depuis combien de temps, et s'ils ont eu des enfants ensemble, de manière naturelle ou autre, preuve de leur engagement l'un envers l'autre (voir, par exemple, l'arrêt Kroon et autres précité, loc. cit.). »

L'existence d'une vie familiale est, par ailleurs, présumée entre parents et enfants mineurs :

« (...) la notion de famille sur laquelle repose l'article 8 inclut, même en l'absence de cohabitation, le lien entre un individu et son enfant, que celui-ci soit né dans ou hors mariage (Boughanemi c. France, 24 avril 1996, § 39, Recueil des arrêts et décisions 1996 II). L'enfant s'insère de plein droit dans la cellule « familiale » dès sa naissance et par le fait même de celle-ci (Elsholz c. Allemagne [GC], no 25735/94, §43, CEDH 2000 VIII) »*.

L'article 22bis de la Constitution lit :

Chaque enfant a droit au respect de son intégrité morale, physique, psychique et sexuelle.

Chaque enfant a le droit de s'exprimer sur toute question qui le concerne; son opinion est prise en considération, eu égard à son âge et à son discernement.

Chaque enfant a le droit de bénéficier des mesures et services qui concourent à son développement.

Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale.

La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent ces droits de l'enfant.

Développement du moyen

A l'heure actuelle, le requérant vit et entretient effectivement une vie familiale avec sa compagne et ses enfants.

Si la Cour rappelle inlassablement que l'article 8 de la Convention ne met pas en échec le droit pour les Etats de contrôler l'immigration, et donc, de soumettre les étrangers aux contrôles et aux procédures d'immigration, elle exige un examen de la situation particulière de l'individu, notamment au regard de sa vie familiale, et la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant :

« dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue de l'obligation pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général. Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des attaches que les personnes concernées ont dans l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine de l'étranger concerné (...)

109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour _ accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père où mère ressortissants d'un pays tiers. »

Au regard de tout ce qui précède, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être pris en compte de manière primordiale dans l'examen dans la demande du requérant et de la décision de l'OE. Il s'agissait ici de prendre en compte l'intérêt supérieur particulier des enfants et notamment au vu de la pathologie du fils et des soins nécessaires. En effet, la teneur de l'intérêt supérieur de l'enfant doit toujours être déterminée au cas par cas en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce. Ce qui n'est pas le cas, in casu.

Au vu de l'intérêt de l'enfant à rester auprès de ses (deux) parents, il n'est pas concevable que les enfants se passent du salaire de leur père. Cette situation mais la stabilité financière de toute la famille en péril.

Dans sa décision, la partie défenderesse n'a pas pris en considération la situation de dépendance et les liens d'interdépendance existant entre le requérant, son épouse et ses enfants.

Actuellement, le requérant travaille et ses revenus sont affectés à la tenue du ménage qu'il forme avec sa compagne. Ces revenus tirés de l'exercice d'une profession à temps plein et sous contrat à durée indéterminée sont aujourd'hui indispensables pour pouvoir subvenir aux besoins de cette famille. Or, la partie défenderesse n'analyse pas de manière adéquate, de la charge réelle que représenterait le maintien d'un travail et l'éducation de ses trois enfants pour la compagne du requérant, à elle seule. Les revenus du requérant permettent aujourd'hui à cette famille de s'en sortir financièrement et à ses trois enfants de ne manquer de rien. Priver cette famille et ses enfants des revenus du requérant et donc, possiblement, plonger cette famille dans un état de précarité est contraire à l'intérêt supérieur des trois enfants concernés par la présente.

Ne pas reconnaître un droit de séjour au requérant nuirait totalement au reste de cette famille eu égard aux liens d'interdépendance existants entre ses membres.

Il est établi à suffisance qu'il existe une situation de dépendance affective, financière entre le requérant, sa compagne et ses enfants.

Les éléments cités ci-dessus auraient dû être pris en compte par l'administration dans son analyse eu égard aux principes de bonne administration. Quod non.

Dans un arrêt récent du 1er août 2024, Votre Conseil jugeait à propos de la prise en compte des liens d'interdépendance :

Le Conseil rappelle également que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire.

En ce sens, la partie défenderesse est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause; après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE no 221.713 du 12 décembre 2012).

Il incombe donc à la partie défenderesse de procéder à un examen complet des données de l'espèce et de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause. Le Conseil rappelle enfin qu'en vertu du devoir de minutie, dont la violation est invoquée par la partie requérante, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et rendre en considération tous les éléments du dossier (voir en ce sens notamment : CE no. 221.713 du 12 décembre 2012).

En termes de requête, la partie requérante fait notamment grief à la partie défenderesse "de ne pas avoir pris en considération la situation de dépendance existant entre son épouse, ses filles et elle-même:

2.2.2.2. A cet égard, le Conseil relève que dans son arrêt K.A. et autres c. Etat Belge (C-82/16) du 8 mai 2018, la CJUE s'est exprimée comme suit : « À titre liminaire, il convient de rappeler que, selon la jurisprudence constante de la Cour, l'article 20 TFUE confère à toute personne ayant la nationalité d'un Etat membre le statut de citoyen de l'Union, lequel à vocation à être le statut fondamental des ressortissants des Etats membres (voir, notamment, arrêts du 20 septembre 2001, Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, point 31 : du 8 mars 2011, Ruiz Zambrano, ~. EU:C:2011:124, point 41, et du 13 septembre 2016, RandOn Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, point 69 et jurisprudence citée). La citoyenneté de l'Union confère à chaque citoyen de l'Union un droit fondamental et individuel de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, sous réserve des limitations et des restrictions fixées par le traité et des mesures adoptées en vue de leur application (arrêt du 13 septembre 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, point 70 et jurisprudence citée). Dans ce contexte, la Cour a jugé que l'article 20 TFUE s'oppose à des mesures nationales, y compris des décisions refusant le droit de séjour aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union, qui ont pour effet de priver les citoyens de l'Union de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par leur statut (arrêts du 8 mars 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, point 42 : du 6 décembre 2012, O. S.A., C-356/11 et C-367/11, EU:C:2012:776, point 45, ainsi que du 10 mai 2017, Chavsz-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, point 61) » (CJUE, C-82/16, K.A., 8 mai 2018, par. 47 à 49).

(...)

Le Conseil rappelle également que dans son arrêt K.A. précité, la CJUE a estimé qu'« Il résulte des points 64 à 75 du présent arrêt que l'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens que: lorsque le citoyen de l'Union est majeur, une relation dépendance de nature à justifier l'octroi au ressortissant d'un pays tiers concerné, d'un droit de séjour dérivé au titre de cet article, n'est envisageable que dans des cas exceptionnels, dans lesquels, eu égard à l'ensemble des circonstances pertinentes, la personne concernée ne peut, d'aucune manière, être séparée du membre de sa famille dont elle dépend» (point 74)

(...)

La notion de relation de dépendance de nature à justifier un séjour, ne se limite pas à une dépendance financière, mais doit s'entendre de manière plus large comme pouvant désigner une dépendance matérielle, logistique, affective, etc., en sorte que, lors de son examen, la partie défenderesse doit prendre en considération l'ensemble des circonstances pertinentes: avancées. 2.2.2.3. Dès lors, à supposer que la partie requérante ne soit pas financièrement à charge de son épouse; à savoir la regroupante, il appartenait à la partie défenderesse, conformément à l'article 20 du TFUE d'élargir son examen à d'autres éléments de dépendance invoqués Il savoir, en l'occurrence ceux découlant des liens étroits des membres de la famille et des problèmes de santé de la regroupante, etc. Il ressort de l'analyse du dossier administratif que la partie requérante avait, notamment fait valoir par le biais de son conseil les liens étroits liant les membres de la famille, le soutien inconditionnel que représente la partie requérante pour ses filles et son épouse et plus spécifiquement l'état de santé de son épouse, la regroupante ce qui ne lui permet plus aujourd'hui de maintenir son rythme de travail » raison pour laquelle la partie requérante a souhaité pouvoir être présente au quotidien.

Or, il n'apparaît pas de l'acte attaqué que la partie défenderesse ait pris en considération ces éléments. [ne ressort pas non plus de la décision de surseoir à statuer et du courrier du 28 août 2023 sollicitant compléments d'information à la partie requérante que ladite demande ait porté sur d'autres éléments que la situation financière de la regroupante. La partie défenderesse s'est contentée de considérer que les revenus de la personne qui ouvre le droit au séjour ne sont pas suffisants au sens de l'article 42. Si de la loi du 15112/1980"]

Le même raisonnement doit être tenu en l'espèce puisque l'OE n'a pas pris en considération tous les éléments de la cause listés ci-dessus en termes de requête et n'a pas analysé la situation du requérant et de sa famille sous l'angle de l'article 20 du TFUE.

La Cour de justice de l'Union Européenne a considéré que :

« 35 À cet égard, il convient de rappeler que, selon une jurisprudence constante, l'article 20 TFUE confère à toute personne ayant la nationalité d'un État membre le statut de citoyen de l'Union, lequel a vocation à être le statut fondamental des ressortissants des États membres [arrêt du 8 mai 2018, KA. e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 47 ainsi que jurisprudence citée].

36 La citoyenneté de l'Union confère à chaque citoyen de l'Union un droit fondamental et individuel de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, sous réserve des limitations et des restrictions fixées par le traité et des mesures adoptées en vue de leur application [arrêt du 8 mai 2018, K.A.e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 48 ainsi que jurisprudence citée].

37 Dans ce contexte, la Cour a jugé que l'article 20 TFUE s'oppose à des mesures nationales, y compris des décisions refusant le droit de séjour aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union, qui ont pour effet de priver les citoyens de l'Union de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par leur statut [arrêt du 8 mai 2018, KA.e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 49 ainsi que jurisprudence citée].

38 En revanche, les dispositions du traité concernant la citoyenneté de l'Union ne confèrent aucun droit autonome aux ressortissants d'un pays tiers. En effet, les éventuels droits conférés à de tels ressortissants sont non pas des droits propres auxdits ressortissants, mais des droits dérivés de ceux dont jouit le citoyen de l'Union. La finalité et la justification desdits droits dérivés se fondent sur la constatation que le refus de leur reconnaissance est de nature à porter atteinte, notamment, à la liberté de circulation du citoyen de l'Union [arrêt du 8 mai 2018, K.A.e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 50 ainsi que jurisprudence citée].

39 À cet égard, la Cour a déjà constaté qu'il existe des situations très particulières dans lesquelles, en dépit du fait que le droit secondaire relatif au droit de séjour des ressortissants de pays tiers n'est pas applicable et que le citoyen de l'Union concerné n'a pas fait usage de sa liberté de circulation, un droit de séjour doit néanmoins être accordé à un ressortissant d'un pays tiers, membre de la famille dudit citoyen, sous peine de méconnaître l'effet utile de la citoyenneté de l'Union, si, comme conséquence du refus d'un tel droit, ce citoyen se voyait obligé, en fait, de quitter le territoire de l'Union pris dans son ensemble, le privant ainsi de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par ce statut [arrêt du 8 mai 2018, K.A. e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 51].

53 Partant, lorsque l'autorité nationale compétente est saisie, par un ressortissant d'un pays tiers, d'une demande d'octroi d'un droit de séjour aux fins d'un regroupement familial avec un citoyen de l'Union, ressortissant de l'État membre concerné, cette autorité ne saurait rejeter, de manière automatique, cette demande au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas de ressources suffisantes. Il lui incombe, au contraire, d'apprécier, sur le fondement des éléments que le ressortissant d'un pays tiers et le citoyen de l'Union concernés doivent pouvoir librement lui apporter et en procédant, si besoin est, aux recherches nécessaires, s'il existe, entre ces deux personnes, une relation de dépendance telle que décrite au point 39 du présent arrêt, de telle sorte qu'un droit de séjour dérivé doit, en principe, être accordé à ce ressortissant, au titre de l'article 20 TFUE (voir, en ce sens, arrêt du 10 mai 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, points 75 à 77).

54 Eu égard aux considérations qui précèdent, il convient de répondre à la seconde question que l'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à ce qu'un État membre rejette une demande de regroupement familial, introduite par le conjoint. ressortissant d'un pays tiers, d'un citoyen de l'Union qui possède la nationalité de cet État membre et qui n'a jamais exercé sa liberté de circulation, au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas, pour lui et son conjoint, de ressources suffisantes afin de ne pas devenir une charge pour le système national d'assistance sociale, sans qu'il ait été examiné s'il existe une relation de dépendance entre ledit citoyen de l'Union et son conjoint d'une nature telle que, en cas de refus d'octroi d'un droit de séjour dérivé à ce dernier, le même citoyen de l'Union serait contraint de quitter le territoire de l'Union pris dans son ensemble et serait ainsi privé de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par son statut. »°

A la lumière de cet arrêt, il appartenait à la partie adverse de vérifier si, au vu de la dépendance entre le requérant sa compagne mais aussi entre le requérant et ses enfants et en raison du refus d'accorder un droit de séjour à la partie requérante, la famille risquait de devoir quitter le territoire de l'Union européenne et donc, d'être privée de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par le statut de citoyen de PUE. Quod non en l'espèce.

Eu égard au fait que le requérant a quitté le son pays d'origine il y a plus de vingt ans il y a il était du devoir de OE de procéder à une analyse de l'intensité de ses liens avec la RDC.

Tous les éléments ci-dessus n'ont pas du tout été pris en considération par la partie défenderesse dans son analyse de la situation du requérant."

2.22. Het tweede middel is, net als het eerste middel, niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet aangezien deze artikelen geen uitstaans hebben met de thans bestreden beslissing (zie punt 2.2.).

2.23. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 t.e.m. 4 van de wet van 29 juli 1991 en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, kan worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet (zie punten 2.4. tot 2.7.).

2.24. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het gaat *in casu* om de beëindiging van een voortgezet verblijf, waarbij dient te worden nagegaan of de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in overeenstemming is met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit) en geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Het komt aan de overheid toe om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé-en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

2.25. Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en stelt enkel dat hij een effectief gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen.

2.26. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezins- en familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld:

"Wat betreft zijn gezinssituatie: Volgens het Rijksregister woont betrokkene samen met zijn partner en hun twee minderjarige kinderen, E.(...) Y.(...) M.(...) (geboren op (...)) en E.(...) Y.(...) M.(...) T.(...) B.(...). (geboren op (...)), die beiden de Belgische nationaliteit hebben. De kinderen zijn momenteel ongeveer 3 jaar en 7 maanden oud. In zijn schrijven verklaart de advocaat dat de hele familie van betrokkene in België verblijft. Zijn vader is overleden en zijn moeder heeft een onbeperkte verblijfsvergunning. Ook heeft hij hier neven, nichten, ooms en vrienden, wat blijkt uit verschillende voorgelegde getuigenverklaringen. De advocaat vermeldt verder dat betrokkene tot voor kort bij zijn moeder en zus woonde en samen met hen een gezin vormde en dat hij deze familiecocon nooit heeft verlaten. Uit het Rijksregister blijkt echter dat betrokkene

inmiddels is verhuisd en niet meer samenwoont met zijn moeder en zus (beiden met onbeperkt verblijf), maar wel met zijn partner en kinderen. Volgens de advocaat wil de moeder na het overlijden van zijn vader op 06/06/2021 de familiale banden versterken. Verder verklaart de advocaat dat de A-kaart (beperkt verblijf) de afgelopen 16 jaar jaarlijks werd verlengd, wat enigszins atypisch is, en dat betrokkene hierdoor feitelijk al geruime tijd aanspraak zou kunnen maken op een zelfstandige en onbeperkte verblijfsvergunning. Opgemerkt moet worden dat betrokkene zijn bijlage 15bis kreeg op 21/11/2013. Omdat hij na vijf jaar niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10, kreeg hij een nieuw verblijf toegekend onder artikel 9 en 13. Na het verkrijgen van het nieuwe verblijf op basis van artikel 9 en 13 werd een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht omdat er geen bewijs van inkomsten was voorgelegd. Later werd een tweede onderzoek opgestart, eveneens in de vorm van een hoorrecht, vanwege verschillende feiten tegen de openbare orde en veroordelingen. Sinds 21/05/2021 is zijn A-kaart (beperkt verblijf) niet meer verlengd en bezit hij enkel nog een bijlage 15, in afwachting van een beslissing van onze dienst. Indien hij de regels van de Belgische samenleving had gerespecteerd en geen herhaalde feiten tegen de openbare orde had gepleegd, had hij een onbeperkte verblijfsvergunning kunnen verkrijgen, zoals zijn advocaat aanhaalt. Echter, verschillende processen-verbaal en veroordelingen — waaronder een recente veroordeling uit 2024 — en het herhaaldelijk in gevaar brengen van de openbare orde hebben ertoe geleid dat zijn A-kaart (onbeperkt verblijf) niet verlengd kan worden en beëindigd moet worden. De advocaat en betrokkene verklaren tevens, en uit verschillende stukken blijkt, dat de moeder ernstige gezondheidsproblemen heeft, met name zichtproblemen ten gevolge van sikkcelziekte. Hoewel zij niet blind is, heeft zij een sterk verminderd zicht, waardoor zij dagelijks afhankelijk is van haar kinderen voor uiteenlopende taken en begeleiding bij verplaatsingen. Op 24/06/2024 werd een medische verklaring opgesteld door dokter V.(...) A.(...), waarin wordt bevestigd dat M.(...) (°(...)) lijdt aan een chronische aandoening en dat de zorg voor hem een gezamenlijke verantwoordelijkheid van beide ouders is. Ook werden meerdere medische verslagen in dit verband overgemaakt. Onze dienst betwist deze medische situatie niet. Niettemin weegt het recidiverende gedrag van betrokkene, dat de openbare orde herhaaldelijk in gevaar brengt, zwaar door en vormt het een belemmering voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Nogmaals, deze beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten; enkel zijn verblijfsmachtiging wordt beëindigd.

De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij samenwoont met zijn partner en hun minderjarige kinderen, die de Belgische nationaliteit hebben, neemt niet weg dat hij door de jaren heen verschillende strafbare feiten heeft gepleegd en daarvoor veroordeeld is, met de meest recente veroordeling in 2024. Deze samenwoning en het bezit van de Belgische nationaliteit door zijn partner en kinderen geven hem niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat hem tevens niet van de verplichting de geldende wetgeving inzake openbare orde te respecteren. Integendeel, na ons onderzoek in de vorm van een hoorrecht op 14/11/2023, waarbij hij werd geïnformeerd dat onze dienst een onderzoek was gestart en overwoog om een einde te stellen aan zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 21 van de wet van 15/12/1980 — waarin staat dat 'de minister of zijn gemachtigde het verblijf van een onderdaan van een derde land kan beëindigen en hem het bevel kan geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid' — werd hij opnieuw veroordeeld in 2024. Ook in zijn eigen verklaring van 23/06/2024, waarin hij stelt: "Mijn vriendin J.(...) en ik zijn ouders geworden van een prachtig kind van 20 maanden en we gaan binnenkort trouwen. Ik leid nu het leven dat ik altijd wilde: een rustig familieleven met mijn kind en toekomstige vrouw," komt zijn verklaring niet overeen met de werkelijkheid. Hun zoon M.(...) werd geboren op (...), maar tijdens zijn relatie met zijn vriendin en zeker na de geboorte werd hij nog steeds veroordeeld voor feiten tegen de openbare orde. Hoewel hij voor verschillende feiten veroordeeld werd, zou men verwachten dat betrokkene spijt zou betuigen, zijn leven zou beteren en een verantwoordelijke vader en partner zou zijn, zoals hij in zijn schrijven beweert. Het feit dat hij als vader van een minderjarige kind opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd, doet onze wenkbrauwen fronsen en strookt niet met zijn verklaring. Het herhaaldelijk plegen van feiten tegen de openbare orde over de jaren heen maakt hem een recidivist en vormt een gevaar voor de openbare orde. De samenleving moet tegen dit risico beschermd worden. Wegens het gebrek aan enig bewijs dat betrokkene zich daadwerkelijk wenst te herpakken, buiten zijn verklaringen, kunnen wij enkel concluderen dat het zeer waarschijnlijk is dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zal plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden."

Er wordt in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging gemaakt tussen verzoekers gezinsbelangen enerzijds en de vrijwaring van de openbare orde anderzijds. De gemachtigde van de minister ontkent nergens dat verzoeker een 'beschermenswaardig' gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt evenwel benadrukt dat het gedrag van verzoeker, die recidiveert in het plegen van strafbaar gestelde feiten, de openbare orde in gevaar brengt en dat dit zwaarder doorweegt dan het recht op gezinsleven. De gemachtigde van de minister benadrukt bovendien dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen reeds een indicatie vormt van het feit dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening heeft gehouden met het bestaande gezinsleven.

2.27. In zoverre verzoeker vervolgens aanvoert dat de bestreden beslissing het belang van zijn minderjarige kinderen miskent en hierbij de schending aanvoert van artikel 22*bis* van de Grondwet, herhaalt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Verzoeker toont met zijn betoog in verband met de medische problematiek van zijn zoon en de financiële bijdrage die hij in het huishouden levert om zijn kinderen te onderhouden niet aan dat de bestreden beslissing het hoger belang van zijn kinderen zou miskennen, aangezien niets hem ervan weerhoudt om zijn vaderrol ten aanzien van zijn Belgische minderjarige kinderen verder te zetten. De bestreden beslissing houdt geen scheiding in tussen ouder en kind. De bestreden beslissing heeft verzoeker kennelijk niet belet om een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van één van zijn Belgische minderjarige kinderen.

2.28. Verzoeker hekelt ten slotte dat de gemachtigde van de minister zijn situatie niet heeft onderzocht in het licht van artikel 20 van het VWEU en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad. Verzoeker lijkt van mening te zijn dat de gemachtigde van de minister *in casu* moest onderzoeken of er tussen hem en zijn kinderen een dergelijke afhankelijkheidsband bestaat dat hij in aanmerking zou komen voor een afgeleid verblijfsrecht in de zin van artikel 20 van het VWEU. De Raad merkt echter op dat dit specifieke onderzoek *in casu* niet moest worden gevoerd gelet op het feit dat het hier niet gaat om een aanvraagprocedure op basis van het burgerschap van de Unie van de minderjarige familieleden van verzoeker. De Raad benadrukt bovendien dat de gemachtigde van de minister in toepassing van het hierboven reeds aangehaalde artikel 23, §2 van de vreemdelingenwet in elk geval rekening diende te houden “*met de gevolgen voor hem en zijn familieleden*”. Verzoekers familiebanden moesten dus hoe dan ook onderzocht worden in het licht van dit wetsartikel. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en meer in het bijzonder van de motieven zoals hierboven geciteerd (zie punt 2.26.) blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening hield met verzoekers familiebanden en met de aanwezigheid van zijn minderjarige kinderen op het Belgische grondgebied. Verzoeker ontbeert aldus belang bij zijn kritiek.

2.29. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 20 van het VWEU en/of artikel 22*bis* van de Grondwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht. Er werd evenmin een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN